

איגרת נירים

שאיפה למצוינות

"אתה לא נראה בסיכון בכלל"

אמר שר הביטחון אהוד ברק לשחר בר-און מנירים

ידידי נירים

איגרת זו נכתבת בסופו של שבוע משמעותי מאוד בנירים. שבוע שהתחיל ביום השואה והסתיים בימי הזיכרון והעצמאות.

העיסוק באירועים ההיסטוריים של מלחמת העולם השנייה ובערכים הנגזרים מהם, חשוב ומאפשר לנו כקהילה למתוח קו ברור בין יום השואה, ליום הזיכרון לחללי צה"ל וליום העצמאות. קו ברור אך שביר שצריך למתוח אותו היסטורית וערכית כל פעם מחדש.

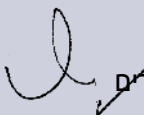
אנו עוסקים במשמעות הרצף הזה שבין השואה לתקומה, ומבינים שהוא ימשיך להתקיים גם הלאה אך ורק במידה שנצליח לקיים כאן חברה הראויה למחיר הכבד הנדרש להגנתה. מתוך ההבנה הזו אנו פועלים וממנה אנו גוזרים חלק מהערכים המובילים בנירים כמו השתייכות, תרומה, אזרחות טובה, סובלנות, שירות ערכי ומשמעותי בצה"ל ועוד.

קהילת נירים גדלה משנה לשנה בעיקר בזכות מעגל הבוגרים ההולך ומתרחב. אנו רואים בבוגרינו חלק חשוב מאוד של נירים והולכים ומגדילים את המוכוונות שלנו כארגון למעגל זה. חיילים, חיילים משוחררים וסטודנטים הניצבים מול שלב נוסף, ואולי מכריע, בהתמודדות על מקומם הנורמטיבי והתורם בחברה. מוכוונות זו כוללת יצירת פתרונות זמניים לפרק הזמן הקריטי שבין סיום נירים לגיוס לצבא, הרחבת רשת התמיכה בחיילים ובניית מערך מסייע גם בצעדיהם הראשונים כאזרחים בוגרים.

עשרה מבוגרי המחזור הראשונים בנירים בשכונות ובכפר הנוער נירים לומדים השנה במוסדות אקדמאים ואחרים נמצאים בעיצומם של תהליכי קבלה לשנת הלימודים האקדמית הבאה. אנו מסייעים להם באמצעות קרן המלגות שהקמנו, בפתרונות דיור ובליווי אישי וחם. מרגש כל פעם מחדש לראות את היענות הבוגרים לשמירה על קשר, ולעזרה בכפר ובשכונות אותה אנו לא פעם מבקשים.

בשם קהילת נירים כולה, על חניכיה, אנשי הסגל שלה, בוגריה ומתנדביה, אני מודה לכם, ידידי נירים, על היותכם חלק מהאקלים המעודד והתומך שבתוכו אנו פועלים.

בברכה
מיכה סימבליסטה
מנהל כפר הנוער נירים

דבריו. מחיאות הכפיים הספונטניות הביכו אותו אך הוא נשאר זקוף, חייכני, לחץ את ידהם והודה. "רעדו לי הרגליים מרוב התרגשות" אמר למיכה סימבליסטה, מנהל כפר הנוער נירים, כשכל הכבודה עזבה. "לא ראו, יצאת מלך" ענה לו חניך צעיר בתחילת דרכו.

אירוע קבלת הפנים החגיגי של שר הביטחון לכבוד יום העצמאות, מתקיים מדי שנה במוצאי החג על מדשאות בני הרמטכ"ל בקריה. השנה הוקדש האירוע להוקרת תודה לנוער מתנדב ולמסגרות המכשירות נוער לשירות ערכי ומשמעותי בצה"ל מכל רחבי המארג החברתי בישראל, ביניהן: הנח"ל, המכילות הקדם צבאיות, תנועות הנוער, מסגרות לנוער בסיכון ועוד.

מספר מצומצם של מסגרות אזרחיות ויחידות צבאיות הוזמנו להציג את פעילותן בתערוכה מרשימה שהוקמה לערב אחד בלבד במתחם הטקס. ומתוכן, נבחרו נציגים מצטיינים לקבל תעודת הוקרה מהשר. כשעלה עומר אלקיים חייל מצטיין בשריון לבמה והקרין הכריז: "בוגר עמותת נירים", אהוד ברק לחץ את ידו, חיך וכבר ידע מצוין מי הם נירים.

שלוש עמותות נבחרו לייצג את המסגרות הפועלות בתחום הנוער בסיכון: זיו נעורים, אחריי ונירים. צוות משולב של שלושתן עמל שבועות רבים על תכנון והקמת מתחם תצוגה משותף. למעלה מ-4000 אורחים, בהם הקצונה הבכירה של צה"ל, נספחים צבאיים מכל המדינות, נציגי הארגונים המתנדבים, בכירים מהחברות הביטחוניות

המשך בעמוד הבא

במשך 10 דקות שאף אחד לא צפה או תכנן מראש, עמד שחר חניך מחזור עוז במרכזו של מעגל צלמים, עיתונאים, יועצים ומאבטחים וסיפר לאהוד ברק ברהיטות ובהרחבה את הסיפור של נירים.

ומה התפקיד שלך? שאל השר בסוף השיחה אין לי תפקיד, אני חניך. מסיים "ב עוד כמה חודשים. חניך? אבל אתה לא נראה בסיכון בכלל, עונה השר, לא מתאמץ אפילו להסתיר את פליאתו.

הייתי. משיב שחר בחיך, עברתי תהליך ארוך. אז אתה הולך לשייטת? שאל הרמטכ"ל שהקשיב לשיחה. לא, לקורס טייס. סיימתי את המבדקים, עברתי גיבוש והתקבלתי.

לא היה אחד בכל הפמליה הגדולה שלא התרגש למשמע

החותם של ניר

"בוגעי משבר הייתי מסתכל על התמונה שלך ומרגיש אותך אומר לי: 'יאללה, קדימה, עוד קצת.' כתב אורי מהלל בוגר נירים לניר קריצמן."

המשך בעמוד הבא

אף אחד מהחניכים בנירים לא זכה להכיר את ניר קריצמן אבל נוכחותו במסע המפרך שלהם אל לב החברה היא מוחשית ובמקרים רבים אפילו אישית.

ניר נפל באפריל 2002 וכך, מדי שנה בצמוד לאירועי יום הזיכרון הלאומי חל גם יום השנה שלו. עשרות רבות של אנשים נאספים סביב המצבה גדושת הפרחים, ולמרות ריבוי המשתתפים זהו אירוע אינטימי, מרגש, מלא תוכן ומעצים. לא רק עבור משפחתו ואוהביו אלא גם עבור עשרות נערים ונערות, מכפר הנוער נירים ובתי נירים בשכונות שהוקמו על שמו, ומעמותת "אחרי" בחדרה

אורי מהלל, צמח מתוך ילדותו הקשה, שרת כלוחם בסירת גולני והיום הוא סטודנט מצליח למינהל עסקים במרכז הבינתחומי בהרצלייה. המכתב שכתב לניר ליום השנה האחרון היה אישי ומצמרר. החלטנו לשתף אתכם, בחלק מדבריו כי אנו רואים בכם שותפים לעשייתנו וחלק ממשפחת נירים המורחבת:

איגרת נירים

שאיפה למצוינות

החותם של ניר

המשך מעמ' 1

"...ומה שמיוחד בך ניר, זה שהשארת חותם פה בעולם הזה, נירים הוא החותם שלך וזה חותם לנצח, תמיד תהיה מודל לחיקוי בעיני כולם. אני זוכר שעוד כשהייתי בנירים בכל קושי ומשבר תמיד הייתי נעזר בך, גם אם אתה לא פה פיזית, אני הייתי נעזר בך וכולם יודעים שהמקום הקבוע שלי בחדר אוכל היה מול התמונה שלך שנתנה לי תמיד כוח להמשיך הלאה. ברגעי משבר הייתי מסתכל על התמונה שלך ומרגיש אותך. אומר לי "אללה, קדימה, עוד קצת". ובאמת צדקת, למרות הקושי בכל הדרך הלא קלה שעברתי, באמת זה היה תמיד "רק עוד קצת". והמשכתי את הדרך כפי שבטוח רצית, והלכתי להיות לוחם בסיירת גולני, וטראה איזה עולם קטן, היום אני סטודנט בבינתחומי, ובכיתה איתי - חבריך מהיחידה.

אני בטוח שאתה גאה בדרך שאנחנו עושים וממשיכים לעשות בזכותך. ניר, אתה תמיד איתנו, ותדע שכל שנה אתה מיצר עוד ועוד נירים קטנים, שממשיכים את דרכך ואת חזונך, להיות חלק מחברה מובילה, ואני אומר שמי שיוצא מנירים מגיע להיות לא רק חלק מהנורמה של החברה, אלא מקבל כלים להיות מעל לנורמה, וזה בטוח מה שרצית. ניר, אתה תישאר בליבנו לעד!!! אוהבים ולא שוכחים, אנחנו בוגרי נירים. ותודה אישית ממני על מי שאני היום, והכל בזכותך. אוהב, אורי מהלל "צוות אופק 2007".

"אני מתרגשת לפעמים כל כך כשאני רואה את הדרך שהם עוברים, כשאני פוגשת את אורי ובוגרים אחרים ורואה לאן הגיעו", אומרת הדס קריצמן, אימו, בשיחה אישית בבוקר שלמחרת האזכרה, "לא פעם אני שואלת את עצמי איך זה יכול להיות שכל הדבר הגדול הזה התחיל רק בעקבות מותו של ניר."

ביום הולדת נירים האחרון השתתפה הדס במפגש בוגרים-חניכים שהתקיים בכפר. "מרגש אותי לשמוע אתכם" אמרה לנערים "אבל חשוב לי שתדעו שניר לא היה איזה עילוי או אגדה, הוא היה שטוניק גדול, חברים ובילויים העסיקו אותו לפעמים הרבה יותר מהלימודים ולמרות החיוך הזה שדיברתם עליו, והשמחה, לא הכל בא לו בקלות והוא התאמץ מאוד כשרצה להתגייס לשייטת."

והדס, למרות האובדן הנורא והכאב היומיומי, היא אישה קורנת, פעילה, לבבית ופתוחה.

"יש כל כך הרבה דברים שלא ידעתי עליו, על ניר. הוא היה הילד האמצעי, שטוניתניק, כמו שאמרתי לחניכים. הבית שלנו היה תמיד מלא חברים שלו, הייתה הרבה פעילות יומיומית סביבו, המטבח, היה מרכז העניינים." היא מחייכת. "הקשר שלו עם פניאל אביו היה אחר. היו להם שיחות ארוכות, הם היו לוקחים את הגיפ הישן ונוסעים לטיולי שטח. הרבה פעמים ניר ויתר על בילויים עם החברים לטובת זמן עם אבא. אני חושבת שרק אחרי שנהרג, ושמעתי את הקצינים והחברים מהשייטת או אפילו המורים והחברים מהתיכון, מדברים עליו, הבנתי איזה אדם רציני ואחראי היה. איזו השפעה הייתה לדברים שהוא אומר ועושה על כל הסביבה. כמה הכוח שלו לא היה רק כוח פיזי. והנה, עכשיו זה נמשך, בנירים."

"אתה לא נראה בסיכון בכלל"

המשך מעמ' 1

במועדון באור עקיבא מחבקת אותו בחום אימהי.

האנרגיה המיוחדת במתחם הנוער מושכת אורחים רבים. גבר במדים, דרגות תת אלוף

על כתפיו, וזוגתו מתבוננים במיצג "השטח" שהקמנו, מחייכים וקוראים בעיון את הסיפור של נירים. פניאל קריצמן אביו של ניר ז"ל שעל שמו נירים, מתקרב אליהם ומציע את הסיפור המלא, מהמקום הכי אישי. אלופי פיקוד דרום וצפון מתקרבים להקשיב. "מרגש כל כך" אומרת האישה, "תודה על מה שאתם עושים למען כולנו." מניחה את ידיה על כתף אחת החניכות ואומרת בחום: "כל הכבוד, אתם נוער נהדר".

ועוד הזמנו לערב החגיגי. וההכנות אליו התנהלו כמבצע צבאי לכל דבר.

בחזרה הגנרלית הגיעו מנכ"ל משרד הביטחון ועוזריו למתחם, להכיר מקרוב את הפעילות שתקיים בו מספר שעות מאוחר יותר. חניכים ובוגרים משלוש העמותות הדגימו: מעגל חבל. תרגיל לא פשוט, שמאפיין את האתגרים היומיומיים בתהליך שהם עוברים. חבל גדול בצורת מעגל מונח על הרצפה, החניכים מסתדרים סביבו, אוחזים בו, מרימים אותו לאוויר, נשענים לאחור ומותחים. אחד אחד בתורם הם נדרשים לטפס על החבל, לצעוד עליו ולהשלים מעגל שלם. הם לא הכירו קודם לכן, נפגשו הערב לראשונה והכימיה שנוצרת ביניהם, לגמרי לא מובנת מאליה.

אחרון לוי, מנהל תחום נוער בסיכון באגף הביטחוני-חברתי במשרד הביטחון ומעורב לעומק בפעילותינו מקדם את פני המנכ"ל: "ללכת על החבל", הוא מסביר לו, "מחייב אותך לבטוח בחברים שלך. לתת אמון, זה משהו שמאוד קשה לנערות והנערים שלנו, שרבים מהם נמצאים

בקצה רצף הסיכון." "א-רון, קוטעות קריאות קצובות את דבריו, הוא מטפס בקלילות על חבל ובזריזות שהפתיעה את כולם מדלג ומשלים מעגל שלם. מדים מגוונים, שמלות קוקטיל, חליפות שרד עטורות אותות וברזלים של צבאות לא מוכרים, דוכני

אוכל מפוארים. שטיח אדום מוביל אותם אל בימת הכבוד, מתחם חגיגי ומעוצב, מעוטר זרי פרחים גדולים וממוגן למשעי. השר ורעייתו מקבלים את פניהם ולוחצים את ידיהם. ובתוך כל הרשמיות

ללכת על חבל, מחייב אותך לבטוח בחברים שלך

פניאל קריצמן מספר, אלופי הפיקודים מתקרבים להקשיב